

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA TURUSSA
 Siikkarimessu 30.6.2012 klo 21.00
 Lauri Thurén

Evankeliumi (Luuk. 15:1-10)

Publikaanit ja muut syntiset tulivat Jeesuksen luo kuullakseen häntä. Fariseukset ja lainopettajat sanoivat paheksuen: "Tuo mies hyväksyy syntiset seuraansa ja syö heidän kanssaan."

Silloin Jeesus esitti heille vertauksen:

"Jos jollakin teistä on sata lammasta ja yksi niistä katoaa autiomaahan, niin totta kai hän jättää ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, lähtee sen kadonneen perään ja etsii, kunnes löytää sen. Kun hän löytää lampaansa, hän nostaa sen iloiten hartioilleen, ja kotiin tultuaan hän kutsuu ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa kanssani! Minä löysin lampaani, joka oli kadoksissa.' Minä sanon teille: näin on taivaassakin. Yhdestä syntisestä, joka kääntyy, iloitaan siellä enemmän kuin yhdeksästäkymmenestäyhdeksästä hurskaasta, jotka eivät ole parannuksen tarpeessa.

Tai jos naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa niistä yhden, niin totta kai hän sytyttää lampun, lakaisee huoneen ja etsii tarkoin, kunnes löytää sen. Ja rahan löydettyään hän kutsuu ystävättärensä ja naapurin naiset ja sanoo: 'Iloitkaa kanssani! Minä löysin rahan, jonka olin kadottanut.' Yhtä lailla, sen sanon teille, iloitsevat Jumalan enkelit yhdestäkin syntisestä, joka tekee parannuksen."

Jumalan seurakunta, rakkaat ystävät!

Tuntuu uskomattoman hienolta olla täällä vanhassa kotikaupungissa, evankelisessa messussa. Pikkupojasta lähtien olen kulkenut Raunistulan Jaappaninlähetyksen neulomaseurassa ja Lutherin kirkon tilaisuuksissa. Silloin oli mukana lähinnä mustapukuisia mummoja, ja moni epäili että pianhan nuo kuolevat pois.

Kun nyt katson eteeni, näyttää siltä että ihan vielä eivät evankeliset mummot ole täältä kuolleet pois. Pikemminkin ne ovat nuorentuneet monta vuosikymmentä, niitä on tullut hurjasti lisää, ja äijäkin on paikalla.

50 vuotta ei ole riittänyt lopettamaan evankeliumin nälkää tästä kaupungista. Sillä evankeliumista, Jumalan käsittämättömästä ja rajattomasta rakkaudesta täällä on kysymys. Sitä me jokainen tarvitsemme, se on niin suuri asia, että sitä varten kannattaa järjestää isojakin juhlia. Evankeliumi voi muuttaa meidän elämämme.

Mutta kuuluuko Jumalan rakkaus meille? Kuuluko se jokaiselle? Jos on ajautunut elämässä väärille poluille, jos on kulkenut ihan liian kauas kaikesta kristillisestä? Kuuluuko Jumalan rakkaus sille, jota uskovaisten seura ahdistaa tai oma pahuus jäytää? Rakastaako Jumala väljähtänyttä nimikristittyä, epäilijää, kieltäjää, siivosyntistä tai kovan luokan konnaa? Ymmärtääkö Jumala edes minun elämäntilannettani?

Tämän illan tekstissä Jeesus on itse ahtaalla. Hän on mennyt mukaan ikävien ihmisten juhlaan. Paikalliset rötösherrat, elähtäneet ilotytöt ja kadun kansa olivat tulleet kuuntelemaan häntä, ja nyt istuttiin iloisesti yhteisessä pöydässä. Kunnes paikalle tuli hengellistä virkavaltaa.

Mitä ihmettä? Kenen luvalla sinä Jeesus juhlit pahamaineisten, syntisten ihmisten kanssa? Etkö tajua että saasta tarttuu? Kenen luvalla sinä opetat näille Jumalan rakkautta? Nyt menit nasaretilainen liian pitkälle. Näin uhosivat seudun hurskaat ja hyvämaineiset. Ettei vain joku poiminut jo kiviä maasta.

Jeesus on ahtaassa raossa. Vähemmästäkin on ihmisiä kivitetty. Mitä mies vastaa? Hän kertoo arvostelijoilleen kolme pientä tarinaa. Ne voivat olla meille tuttuja, mutta kerrotaanpa ne vähän uudesta tulokulmasta, niin mekin kuulemme, mitä Jeesus oikein halusi sanoa – ja haluaa sanoa vieläkin meille, olimmepa noita arvostelijoita tai niitä, joiden kanssa Jeesus oli pöydässä.

Näin Jeesus saattaisi sanoa tänään:

Kuvittele, että ajat autolla syksyisessä pimeässä räntäsateessa. Olet vähän myöhässä, sinulla on kiire perheen luokse. Yhtäkkiä autosta puhkeaa rengas. Saat kärryn pysähtymään tienposkeen ja tartut kännykkään. Soitatko kotiin? Sanotko: ”Jipii, ottakaa pullaa pakastimesta ja kahvi porisemaan! Itse en tosin ehdi mukaan, mutta hei, kävi aivan uskomattoman hieno mäihä, kolme rengasta säilyi aivan ehjänä!”

Tai jos kotona heräät keskellä yötä, lähdet vessaan ja potkaiset pimeässä pikkubarpaasi oikein imelästi pöydänjalkaan. Mitä teet? Herätätkö muun perheen kesken unien: ”Nyt juhliitaan! Yhdeksään varpaaseen ei satu yhtään!”

Eikö tällainen kaveri olisi hitusen päästään vialla? Käsi sydämelle: Ketä teistä ei harmittaisi vietävästi, että rengas puhkeaa ja matka katkeaa? Eikö tervejärkinen ihminen pikemmin kaivaisi tunkkia esiin tai soittaisi Tiepalveluun. Kolme rengasta saisi olla aivan rauhassa, kaikki huomio kiintyisi siihen joka on tyhjä.

Tai kuka ajattelisi yhdeksää tervettä varvasta, kun yhteen sattuu niin vietävästi? Eiköhän kaikki ajatukset pyörisi sen ympärillä, koska kipu lakkaa. Perheenjäsenet saisivat nukkua ihan rauhassa.

Näin toimii tavallinen tervejärkinen ihminen. Kun jotain on kadonnut tai mennyt rikki, sen haluaa löytää tai korjata. Vasta sitten on taas hyvä mieli. Vain aivan pönttö alkaisi juhlia sitä ettei käynyt hullummin.

Olen töissä Joensuussa, ja tapasin kerran eläkkeellä olevan pohjoiskarjalaisen viljelijäpariskunnan. Heillä oli aikanaan tapana pitää kesäisin lehmiä vapaana metsässä. Iltasella ne sitten huudeltiin takaisin navettaan. Mutta yhtenä iltana Mansikki ei tullutkaan kotiin. Sitä etsittiin ja huhuiltiin pimenevässä metsässä, turhaan. Sinä yönä ei paljon nukuttu, kertoi emäntä. Vaikka Mansikki oli vain lehmä, niin kyllä tuntui pahalta ajatella, miten se hädissään ja eksyneenä kulkee pimeässä ryteikössä eikä löydä kotiin. Itkuhan siinä pääsi, säesti isäntäkin. - Ja voi miten tuntui ihanalta, kun aamusella ulko-ovella oli vastassa märkä lehmäturpa: Möö!

Näin toimii ja tuntee tavallinen ihminen. Ei silloin Mustikkia ja muita lehmiä juhli, kun Mansikki on kadonnut. Mutta kun eksynyt löytyy, siitä tulee lämmin ja hyvä olo. Naapureillekin siitä kerrotaan, jopa pastorille vuosikymmenten jälkeen.

Ystävät, jos ihminen toimii näin, pitäisikö Jumalan olla paljon huonompi? Olisiko Jumala niin hölmö, että hän unohtaa puhjenneen renkaan, kipeän varpaan ja kadonneen Mansikin, kun ehjiä ja terveitäkin on tallella?

Ei, jos Jumala on yhtä tolkkupäinen kuin kuka tahansa meistä, hän etsii ensin kadonneen ja korjaa särkyneen. Muut eivät niin kiinnosta ennen kuin eksynyt on saatu takaisin kotiin. Sitten vasta juhli! Kun Jumala toimii näin, se ei ole mitään yli-inhimillistä ja ennen kuulumatonta rakkautta. ”Kuka teistä”, kysyy Jeesus päivän evankeliumissa, ”kuka teistä, jotka minua syytätte, ei muka itse toimisi juuri tällä tavalla?” Ensin kadonnut etsitään, sitten vasta juhli.

Jumalan rakkaudesta on puhuttu paljon suuria sanoja. Ei ihme, että tavallinen ihminen alkaa epäillä: Välittäisikö hän minusta? Hurskaista varmaan, mutta tuskin tällaisesta. Siinä sitten pastorit vakuuttelemaan Luojan ylimaallista hyvyyttä. Uskoo ken jaksaa.

Hei, näitä vertauksia paimenesta ja sadasta lampaasta, naisesta ja kymmenestä kolikosta, miehestä ja kahdesta pojasta, on luettu väärin vuosisatoja. Eivät ne oikeasti kuvaa Jumalan ylikuunnollista hyvyyttä vaan jotakin paljon arkisempaa. Jeesus kertoo niissä ensisijaisesti fariseuksista. Juuri heille hän vastaa: ”Kuka teistä ei muka toimisi tällä tavalla?” Vasta kun hän on saanut heidät vakuuttumaan siitä, että näinhän jokainen tervejärkinen ihminen tekee, hän viittaa Taivaaseen ja Jumalaan: Eikö Jumala saisi tehdä samoin?

Kun paha ja ahdistunut ihminen epäilee Jumalan rakkautta, Jeesus kääntää kysymyksen päinvastoin: Ajatteletko, että Jumala olisi paljon huonompi kuin sinä itse? Jos te pahat ihmiset annatte lapsellenne evääksi leivän ettekä kiveä, eikö Jumalakin tekisi samoin? Jos te pahat ihmiset avaatte yöllä ulko-ovella rymistäväälle naapurille, eikö Jumalakin tekisi samoin? Jos te pahat ihmiset lähdette etsimään kadonnutta lammasta tai kadonnutta kolikkoa, ja iloitsette vasta kun se löytyy, eikö Jumala tekisi samoin? Jos te pahat ihmiset otatte omaisuutensa tuhlanneen pojan takaisin kotiin, eikö Jumala tekisi samoin? Jos itsekäs tuomari lopulta auttaa silmille hyppivää leskeä, eikö hyvä Jumala auttaisi? Todistamisen taakka on sillä, joka väittää, että Jumala EI rakasta huonoa ja syntistä.

Päinvastoin, sanoo Jeesus. Jumala antaa aurinkonsa paistaa niin hyvälle kuin pahoille ja sateen langeta niin hurskaille kuin jumalattomille. Ketä pisarat väistelevät niin ettei tarvitse sateenvarjoa kaatosateessa? Kehen eivät auringonsäteet osu keskellä kirkasta päivää?

Tietenkin Jumala on eniten kiinnostunut siitä ihmisestä, joka on ajautunut hänestä kauas. Aivan kuin kolikkonsa kadottanut nainen, hän etsii ja murehtii, kunnes löytää omansa. Sitten juhli!

Ystävä, sinä joka tänä iltana olet tullut SiikkariMessuun, lähelle Jeesuksen ruokapöytää. Nyt ollaan ihan samassa tilanteessa kuin pari vuosituhatta sitten. Juhlapöytä on jälleen katettu. Paikalla on julkisyntisiä, salarakkaita, laimeita kristittyjä, ehkä joku huippuhurskaskin. Mutta ennen muuta Jeesus itse on jälleen täällä.

Hän kutsuu kanssaan pöytään meitä jokaista. Erityisen kiinnostunut hän on sinusta, joka olet ajautunut hänestä kauas, mutta olet silti osunut tänne vähän kuulostelevaan. Ehkä olet kadonnut lammas, ehkä lattianrakoon pudonnut kolikko. Sinua varten hän on täällä tänään. Hän on helpottunut ja suunnattoman iloinen siitä, että olet tulleet. Jeesus julistaa sinulle Jumalan rajatonta ja ehdotonta rakkautta, sillä ei Jumala ole sen huonompi kuin pahat ihmisetkään. Kadonneen hän tahtoo etsiä, eksyneen tuoda takaisin, haavoittuneen sitoa ja syntistä armahtaa.

Samaan pöytään, ehtoollispöytään, Jeesus houkuttelee niitäkin, jotka kuuntelevat tätä vähän nyreissään. Eikös ensin pitäisi tehdä parannus, kääntymys, katumus, ripittäytyminen, erilaisia herätysliikkeitä – sitten vasta ihminen voi lähestyä Herraansa, armoa kerjäten. – C'moon, sanoo Jeesus. Eihän rötösherra Sakkeuskaan ehtinyt tehdä mitään tuollaista, korkeintaan kiivetä puuhun, kun minä lupasin olla vielä samana päivänä hänen kodissaan. Puussa oli toinenkin mies, ristin ryöväri, eikä kyennyt kääntymään suuntaan tai toiseen, kun lupasin olla vielä samana päivänä hänen kanssaan paratiisissa.

Nyt on paikalla Sakkeuksia, ryöväreitä, lampaita, kolikoita... kaikki kelvottomia tapauksia. He ovat tulleet kotiin, he olivat kuolleita ja ovat nyt kuitenkin täällä, Vapahtajan lähellä. Ei syntisten syntisyys tarttunut ruokapöydässä Jeesukseen. Se meni päinvastoin: Jeesuksen pyhyys tarttui syntisiin. Eiköhän mennä kaikki mukaan juhlimaan. Tämä on paras hetki näillä juhlilla.

Ystävä, kuka oletkin. Kaikkivaltiaan Jumalan rakkaus kuuluu sinulle juuri nyt, ilman reunaehtoja tai valmisteluja. Siinä penkissä, lastenrattaiden ääressä, käytävällä haahuilemassa: Sinua, sinua hän rakastaa. Sinusta maailmankaikkeuden Luoja välittää niin että tekee kipeää. Vaikket sitä tuntisi, hän on etsinyt sinua jo pitkään. Nyt olet ihan lähellä; tule kotiin!

Niin kuin ihan tavallinen perheenisä, tavallinen paimen, tavallinen lampaankasvattaja, niin Jumalakin kaipaa kadonnutta takaisin. Hän avaa sylinsä ja kutsuu. Hänen lähellä on niin tavattoman hyvä olla. Kotona, turvassa.

Hänen sylistään alkaa uusi, onnellinen elämä. Ei vaatimuksia, ei haasteita, vaan halu elää hänen kanssaan ja hänen omanaan. Halu elää niin kuin Jumalan lapselle sopii, siksi että se on luonnollista ja tuntuu niin hyvältä.

Ystävä, tätä on evankeliumi! Tästä rakkaudesta elivät Raunistulan jaapanilähetysmummit 50 vuotta sitten, tätä mekin juhlimme tänään. Tervetuloa kotiin!